

Balandžio 16 d. Juozo Miltinio palikimo studijų centre buvo numatytas susitikimas su poete, dramaturge Violeta Palčinskaite. Deja, jis neįvyks, bet poetė viltingai kreipiasi į visus laukusius šio susitikimo ir dalinasi prisiminimais:

Legendiniame Juozo Miltinio bute ši kartą mes nesusitiksime... dėl nuo mūsų nepriklausančių aplinkybių.

Kol kas.

Lapkritį, viešėdama Panevėžyje ir degdama žvakelę ant Miltinio kapo, labai laukiau būsimos susitikimo. Tebeskambėjo režisieriaus žodžiai: „neieškokite, kas modernu, ieškokite, kas amžina“. Tikiu, kad praėjus baimės ir streso laikotarpiui, kurį šiuo metu išgyvena Pasaulis, mes būtinai susitiksime. Su tais, kurie vis dar nori pasidalinti savo prisiminimais, ir su tais jaunais žmonėmis, kurie vis dar nori sužinoti kokią nors iki šiol negirdėtą detalę apie genialų menininką, kurio jiems, deja, neteko pažinti.

Įsivaizduoju, kaip atversiu duris į kambarį, kuriame prie seno ąžuolinio stalo, papuošto režisieriaus taip mėgstamų geltonų gėlių puokšte, kažkada esu praleidusi nemažai valandų. Čia įgijau neįkainojamų žinių, patirties, būdama dar labai jauna, pradedanti dramaturgė. Čia gimė mano pirma pjesė.

Todėl atvėrusi tas stebuklingas duris spurdančia širdimi pasakysiu: Bonjour, maestro! Aš ir vėl atėjau.

Violeta Palčinskaitė

Juozo Miltinio palikimo studijų centras paruošė virtualų susitikimą su poete ir dramaturge Violeta Palčinskaite. Šiek tiek informacijos iš šio susitikimo:

– Pati nežinai, ką turi, – šitaip man vis kartoja jau seniai išėjęs, bet šalia esantis režisierius Juozas Miltinis.

Kaip tada, repeticijos metu, kai Panevėžio teatras statė mano antrą pjesę vaikams „Juodanosės prasižiojo“. Beje, pavadinimą šiai pjesei, kurio niekaip negalėjau sugalvoti pati,

davė režisierius. Jam patiko pjesės veikėjos, juodus darbus dirbančios baidyklės, kurių tikslas – subjauroti kiekvieną gerą darbą. Sakė, pats globos šitą vaidinimą ir rūpinsis juo.

– Man labai artima ši tema, – gudriai prisimerkęs kartojo Juozas Miltinis.

Kai sėdžiu, apimta nevilties, kai nebetikiu savo jėgomis ir galvoju, kad jau seniai viskas baigta, jis staiga ima ir pasako man į ausį šitą sakinį. Tada galvoju – juk iš tiesų, gal dar ne viskas prarasta, jeigu, žmogau, pats nežinai, ką turi... Tai gal ir turi tai, ko reikia, kad vėl patikėtum savimi. Nė vienas nežinom, ko ir kiek dar turime. Neišnaudotų galių. Ir, nepaisydama apėmusios nevilties, vėl imuosi plunksnos.

Neieškokit, kas modernu, sakydavo režisierius, ieškokit, kas amžina. O kai jis pakartodavo savo mėgstamą frazę: „Niekas pasaulio neišgelbės, kai vyksta toks visuotinis susvetimėjimas“, – iškart apsiraminiu ir nebetūžtu, nesulaukusi draugų skambučio. Pati jiems paskambinu.

Galvoju, kad mano charakterį suformavo būtent jis, Juozas Miltinis. Buvau jauna, imli, labai nedrąši. Tai jo pokštai, jo provokuojantis charakteris vertė pasitempti, kilti į visai kitą lygmenį. O jeigu buvo svarbu su juo bendrauti, privalėjai mokėti atsikirsti, surasti atitinkamus žodžius, o ne nuleidus akis mekenti kokį kvailą atsiprašymą. Turėjai išmokti šmaikštaus įžūlumo.

Iš knygos: Palčinskaitė, Violeta. Paslapties babilonai, arba Aš tau siunčiu labu dienų. Vilnius, 2019, 243, [3] p.

Daugiau skaitykite portale „Panevėžio kraštas virtualiai“:

<https://paneveziokrastras.pavb.lt/2020/04/virtualus-susitikimas-su-poete-ir-dramaturge-violeta-palcinskaite/>

Nuotr. Poetė, dramaturgė Violeta Palčinskaite ir režisierius Juozas Miltinis.

